

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **I. J.**, zastoupen Mgr. Vladimírem Soukupem, advokátem, Advokátní kancelář Štěpánová Soukup v. o. s., se sídlem Stodolní 835/17, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 11. 2015, č. j. 61 Az 13/2013 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce – advokátovi Mgr. Vladimírovi Soukupovi – **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 12.342 Kč, která mu bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce I. J. se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 11. 2015, č. j. 61 Az 13/2013 - 53, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 6. 11. 2015, č. j. 61 Az 13/2013 - 53, zamítl žalobu I. J. proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 10. 2013, č. j. OAM - 575/VL – 18 – K01 - 2009, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“).

Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti) je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Sluší se také poznamenat, že se Nejvyšší správní soud zabývá stejnou věcí žalobce již podruhé.

Krajský soud v Ostravě nejprve rozsudkem ze dne 17. 12. 2014, č. j. 61 Az 13/2013 – 30, zamítl žalobu I. J. směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 10. 2013, č. j. OAM - 575/VL – 18 – K01 - 2009, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Nejvyšší správní soud poté ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 Azs 8/2015 – 53, zrušil výše uvedený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajský soud v Ostravě posléze rozsudkem ze dne 6. 11. 2015 č. j. 61 Az 13/2013 – 53, opět zamítl kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 10. 2013, č. j. OAM - 575/VL – 18 – K01 - 2009, kterým, jak již bylo

pokračování

vedeno, žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. I proti tomuto posledně uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, kterou se Nejvyšší správní soud zabývá právě v tomto rozhodnutí.

Z odůvodnění rozsudku krajského soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 61 Az 13/2013 – 30, sice vyplynulo, že žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, nicméně v doplnění své žaloby ze dne 12. 12. 2013 tento účastník řízení výslovně uvedl, že proti neudělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu nemá žádné námitky. Měl však za to, že splnil předpoklady pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 téhož zákona, i když žalobní námitku blíže neodůvodnil. Žalobce popsal svůj zdravotní stav ale jen tak, že v podstatě navštěvuje pouze praktického lékaře, že mu škodí fyzická námaha, i když jinak vykonává práci údržbáře a správce, v podřepu ho bolí žaludek, ale léčí se jen za pomoci bylinek. Důvody pro udělení humanitárního azylu proto nebyly shledány, protože i zákonné předpisy Ukrajiny zajišťují lékařskou péči a zdravotní pojištění. U žalobce nepřichází v úvahu ani udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, ačkoliv se domnívá, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky z důvodu hrozící vážné újmy na jeho soukromém a rodinném životě. Žalobce spatřuje důvod pro udělení doplňkové ochrany v obavách z jednání soukromých osob s poukazem na čl. 6 písm. c) Směrnice 2004/83/ES. Pojem pronásledování vymezuje zákon o azylu v ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu, kterým je i jednání soukromých osob, lze-li prokázat, že stát, strany nebo organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny zajistit odpovídajícím způsobem ochranu před takovým jednáním. Pojem pronásledování je však zakotven v ust. § 12 zákona o azylu a nikoliv v ust. § 14a téhož zákona, který upravuje možnost udělení doplňkové ochrany z důvodu skutečného nebezpečí vážné újmy. Žalovaný se však ve svém rozhodnutí zabývá podrobně na straně šest a sedm žalobcovými obavami z jednání členů zločineckých skupin na Ukrajině, co se týká jeho vynálezu z roku 1990, a poukazuje na možnost žádat o potřebnou pomoc ze strany policejních a jiných orgánů státní moci, včetně toho, podat si na ně stížnost v případě neuspokojivého postupu těchto orgánů. Pokud jde o neudělení doplňkové ochrany, které je podle žalobce zásahem do jeho soukromého a rodinného života (čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod), nutno uvést, že tuto ochranu je možno udělit jen v případě zjištění taxativně vymezených důvodů uvedených v zákoně o azylu a že institutů podle tohoto zákona nelze použít pro legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, kterou upravuje zákon č. 326/1995 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Ze všech uvedených důvodů proto krajský soud žalobu I. J. zamítl.

Podle odůvodnění rozsudku krajského soudu ze dne 6. 11. 2015, č. j. 61 Az 13/2013 – 53, který byl vydán po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 Azs 8/2015 – 53, a po vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, shledal kasační soud částečně důvodnou kasační stížnost žalobce ve vztahu k ust. § 14a zákona o azylu. Konkrétně šlo o skutečnosti uvedené žalobcem v řízení před krajským soudem, které ale nastaly až po právní moci rozhodnutí žalovaného správního orgánu, a zároveň se lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce tvrdil, že na Ukrajině existuje minimálně vnitřní ozbrojený konflikt, v němž umírají civilisté, kteří utíkají před boji a opouštějí domovy, došlo k ustavení nové vlády, která byla dříve opozicí, na východě země bojuje ukrajinská armáda s proruskými separatisty, zhoršuje se humanitární krize, neboť na mnoha místech neteče voda, nefunguje elektřina ani plyn a lidé hledají útočiště ve sklepích, nedostačuje lékařská péče, hrozí přesunutí konfliktu směrem na západ a země se připravuje na další válku. Je proto na správním soudu, aby uvážil, zda v projednávaném případě existují dostatečné záruky, že i v případě postupu tohoto správního soudu podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy v případě nepřihlédnutí k výše uvedeným okolnostem nastalým až po rozhodnutí správního orgánu a z toho odpovídajícího

zamítnutí žaloby, jsou zde právní záruky, že nedojde k nucenému vycestování žalobce do země původu dříve, než budou k tomu příslušným správním orgánem dostatečně zváženy tyto nové okolnosti. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že se krajský soud bude muset zabývat možnostmi žalobce podat si novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž by mohl uplatnit nové důvody, a to podle současného právního stavu. Pokud správní soud shledá uvedené záruky dostatečnými pro respektování principu „non-refoulement“, nebude vzhledem k ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. třeba, aby se novými skutkovými okolnostmi v tomto řízení dále zabýval. Pokud je naopak dostatečnými neshledá, bude povinen ponechat procesní pravidlo vyplývající z ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. stranou a tyto nové okolnosti bude muset po případném doplnění dokazování řádně vyhodnotit z toho hlediska, zda odůvodňují udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu.

Uvedený postup odpovídá i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131, podle něhož je krajský soud povinen odchýlit se od ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tedy pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady „non-refoulement“ a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by bylo možno dojít k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého důvodu uvedeného v ust. § 14a zákona o azylu. Žalobce v kasační stížnosti uvedl informace o aktuální situaci na Ukrajině s odkazem na webové stránky, ze kterých je čerpal. Tyto informace však nemají bezprostřední souvislost s jeho osobou a popisují situaci na Ukrajině v obecné rovině. Žalobce žil, stejně jako jeho manželka L., do roku 1995 v obci B. ve L. oblasti při západní hranici Ukrajiny a tato oblast nebyla zasažena ozbrojeným konfliktem. Žalobce tak má dostatečné právní záruky, že skutečnost o ozbrojeném konfliktu na Ukrajině, může být posouzena příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud toto řízení bude žalobcem vyvoláno. Žalovaný správní orgán je proto povinen umožnit žalobci, aby podle § 10 zákona o azylu podal novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, která se bude opírat o změnu bezpečnostní situace v zemi původu a tento orgán bude povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení. V takovém novém řízení by potom bylo třeba uvážit, zda by tvrzené potíže žalobce i v kontextu aktuálního vývoje bezpečnostní situace na Ukrajině představovaly důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany vzhledem k místu trvalého bydliště žalobce v zemi původu. Krajský soud závěrem podotýká, že stejný právní názor zaujal již Nejvyšší správní soud v řízení o kasačních stížnostech L. J., nar. X a tehdy nezl. P. J., nar. X, který je usnesením ze dne 24. 6. 2015, č. j. 8 Azs 4/2015 - 60, odmítl pro nepřijatelnost. Z těchto důvodů krajský soud opětovně žalobu I. J. zamítl jako neopodstatněnou.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 11. 2015, č. j. 61 Az 13/2013 – 53, podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel ve vztahu ke stížnímu důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. především namítl, že krajský soud v napadeném rozsudku nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený ve zrušujícím rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 Azs 8/2015 – 53, když neměl k dispozici ani kasační stížnost a vycházel jen z narace a z odůvodnění již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Je tomu tak proto, že tento soud uložil krajskému soudu,

pokračování

aby si vyžádal závazné stanovisko ministerstva (předposlední strana, prostřední odstavec, předposlední věta), aby hodnotil možné právní nástroje stěžovatele pro uplatnění principu non-refoulement, nikoliv pouze v obecné rovině, ale vzhledem k osobě stěžovatele a konkrétním okolnostem jeho věci, a posléze si vyžádal i závazné a aktualizované stanovisko k situaci v zemi původu. Nic z toho však krajský soud neučinil a proto ani nemohl hodnotit námitky stěžovatele ve vazbě na konkrétní situaci v zemi původu, neboť nedisponoval stanoviskem o aktuální situaci na Ukrajině a navíc, jak sám připustil, ani kasační stížností stěžovatele.

Stěžovatel má také za to, že v souladu se zákonem nebyla krajským soudem posouzena především otázka tzv. doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.

Jeho osobní situace zůstala zcela stranou pozornosti krajského soudu. Nelze nevidět, že opustil zemi původu již v roce 1995 a že platnost jeho dokladů o totožnosti již vypršela. V minulosti opakovaně žádal na území České republiky o vystavení platného cestovního dokladu, ale marně. Z praxe je přitom známo, že ukrajinské orgány v případě absencí dokladů totožnosti či cestovních dokladů nevydávají podle pravidel nové ukrajinské pasy, ale toliko náhradní cestovní doklady s omezenou dobou platnosti (většinou jednoměsíční). Náhradní doklad slouží jen k návratu cizince do země původu a nikoliv jako vhodný doklad k jakémukoliv správnímu řízení v České republice. Tato situace je zřejmá z přípisu Mezinárodní organizace pro migraci ze dne 6. 8. 2007 nebo Organizace pro pomoc uprchlíkům ze dne 23. 9. 2009. V případě návratu do země původu bývá tato osoba systematicky umístována ve vazbě či v jiném zařízení omezujícím osobní svobodu, a to za účelem zjištění její totožnosti. V případě návratu do země původu je přesvědčen o tom, že by došlo k porušení jeho práva na osobní svobodu podle čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a jeho práva na soukromý život podle čl. 8 téže úmluvy.

Krajský soud při svém rozhodování nepřihlédl ani k aktuální situaci na Ukrajině, která splňuje kriteria minimálně vnitřního ozbrojeného konfliktu. Došlo ke svržení prezidenta Viktora Janukoviče a k ustavení nové vlády, která dříve byla politickou opozicí. Na východě země bojuje ukrajinská armáda s proruskými separatisty. Vzájemné boje vyhnaly z domovů tisíce lidí, které tak ohrožuje humanitární krize. V zemi jsou neustále ozbrojené konflikty, při nichž umírají velké počty civilistů, kteří neustále utíkají před boji (zdroje www.idnes.cz ze dne 13. 1. 2015, aktualne.cz ze dne 13. 1. 2015, lidovky.cz ze dne 13. 1. 2015, www.kosanostra.cz ze dne 25. 2. 2015). Humanitární situace, zejména na východě Ukrajiny, se neustále zhoršuje. Lidé utíkají jen s nejnutejším, protože jejich domy jsou zcela zničeny po ostřelování. Na mnoha místech neteče voda, nefunguje elektřina ani plyn a lidé hledají útočiště ve sklepích. Roste i počet vnitřních uprchlíků. Hrozí další rozvoj bojů a přesunutí konfliktu na jiné části země směrem na západ. Vláda reaguje na zhoršující se situaci přípravou na válku a provádí zvýšenou ostrahu strategických objektů po celé zemi. Přípravují se i mobilizační plány pro případ přechodu ekonomiky na válečný režim (zdroje www.clovekvtsni.cz, lidovky.cz ze dne 23. 1. 2015). Všechny uvedené skutečnosti tak naplňují zákonné znaky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, resp. ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu. Je tomu tak proto, že v případě návratu do vlasti by nastalo vážné ohrožení života a lidské důstojnosti u každého navrátilce, a to z důvodu vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině.

Stěžovatel v této situaci proto musí především poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, dostupný na www.nssoud.cz, v němž tento soud vyslovil, že:

I. Rozsah pojmu vážné újmy v situacích ozbrojeného konfliktu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je totožný s tím, jak tento pojem definuje čl. 15 písm. c) směrnice Rady 2004/83/ES. Pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; (2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí.

II. Definice vnitřního ozbrojeného konfliktu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zahrnuje jak ozbrojené konflikty mezi vládni autoritou a organizovanými ozbrojenými skupinami (tzv. vertikální konflikty), tak ozbrojené konflikty mezi organizovanými ozbrojenými skupinami, z nichž ani jedna nereprezentuje vládu (tzv. horizontální konflikty). U vnitrostátního konfliktu, který nespĺňuje kritéria stanovená v čl. 1 odst. 1 Dodatkového protokolu k Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949 o ochraně obětí ozbrojených konfliktů nemajících mezinárodní charakter (Protokol II, č. 168/1991 Sb.), je nutné zkoumat, zda-li dosahuje intenzity vnitřního ozbrojeného konfliktu, tj. zda-li naplňuje dvě kritéria: dlouhodobost bojů a organizovanost stran konfliktu.

III. Civilistou je každá osoba, která není členem ozbrojených sil některé ze stran ozbrojeného konfliktu.

IV. Existence vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity žadatele může být výjimečně považována za prokázanou, pokud míra svévolného násilí, kterou se vyznačuje probíhající ozbrojený konflikt, dosáhne natolik vysoké úrovně, že existují závažné důvody domnívat se, že by civilista byl v případě vrácení do dotyčné země nebo případně regionu vystaven - z pouhého důvodu své přítomnosti na území této země nebo regionu - reálnému nebezpečí uvedeného ohrožení.

V. Při posuzování existence vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity je vhodné vzít v úvahu následující faktory: (1) čím více je žadatel případně schopen prokázat, že je specificky dotčen z důvodu skutečností vlastních jeho osobní situaci, tím nižší míra svévolného (nerozlišujícího) násilí bude požadována pro to, aby měl nárok na doplňkovou ochranu; (2) územní rozsah situace svévolného (nerozlišujícího) násilí, jakož i skutečné místo pobytu žadatele v případě jeho vrácení do země původu, jak vyplývá z čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2004/83/ES; a (3) případnou existenci takových známek reálného nebezpečí, jaké jsou uvedeny v čl. 4 odst. 4 této směrnice (tj. skutečnost, že žadatel již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy), na základě jejichž přítomnosti může být požadavek svévolného (nerozlišujícího) násilí pro vznik nároku na doplňkovou ochranu nižší.

Stěžovatel je proto přesvědčen, že splňuje přísná kritéria nastavená daným rozhodnutím pro udělení doplňkové ochrany. Existence ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, a to i s mezinárodním přesahem je objektivizovaná. Je civilistou. S ohledem na aktuální vývoj situace – útek civilistů ze země, neopodstatněné útoky na civilisty, rozšiřující se územní charakter konfliktu, opakované porušování příměří, nemožnost určit prognózu konfliktu, mobilizace, absence dokladů o totožnosti, skutečnost, že svou vlast opustil již v roce 1995 – to vše nasvědčuje tomu, že mu měla být udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu.

Stěžovatel ve vztahu ke stížnímu důvodu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. také namítl, že žalovaný správní orgán nevznesl v rámci přeshraniční spolupráce jediný dotaz týkající se jeho pronásledování. V této souvislosti musí poukázat i na ustálenou judikaturu týkající se důkazního břemene v azylovém řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004) podle níž „není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“. V této souvislosti vyvstává otázka důkazního břemene

pokračování

a hodnocení věrohodnosti žadatele v řízení o mezinárodní ochraně. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaném pod č. 1749/2009 Sb. NSS mimo jiné konstatoval, že „*Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují (...)*“.

Stěžovatel ve vztahu ke stížnému důvodu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. posléze namítl nedostatečné hodnocení důkazů obsažených ve správním spise krajským soudem.

Správní řízení, které bylo započato v roce 1995, je dlouhotrvajícím řízením. Aplikované zprávy od sebe dělí takové časové vzdálenosti, že nelze bez dalšího bližšího zkoumání selektivně používat závěry dané zprávy jako stěžejního důkazu. Žalovaný správní orgán a následně krajský soud však informace vyplývající ze soustředěných zpráv v průběhu řízení využívají en bloc bez náležitého rozlišení časových období a dospívají tak k nedostatečnému hodnocení důkazů, jež jsou obsahem správního spisu.

Stěžovatel na základě uvedených námitek navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek, zrušil jak rozsudek krajského soudu tak i rozhodnutí žalovaného správního orgánu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalované Ministerstvo vnitra v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na své vyjádření k žalobě ze dne 9. 1. 2014 a trvá na tom, že i přes skutečnost současných podmínek na Ukrajině není důvod považovat rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Je otázkou úvahy, jak posoudí nastalou situaci na Ukrajině správní soud, ale není důvodu k odklonu od ust. § 75 s. ř. s. Stěžovateli nic nebrání v podání nové žádosti, v níž může uplatňovat nově vzniklou situaci na Ukrajině. Takto postupovala manželka stěžovatele L. po odmítnutí její kasační stížnosti pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 8 Azs 4/2015- 60, která podala novou žádost dne 6. 8. 2015. Pokud pak jde o stěžovatelem uplatněný návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, třeba konstatovat, že ve smyslu ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu má kasační stížnost odkladný účinek přímo ze zákona. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost stěžovatele pro její nepřijatelnost ve smyslu ust. § 104a odst. 1 s. ř. s., popřípadě ji zamítl pro nedůvodnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítl, že krajský soud v napadeném rozsudku nerespektoval právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 Azs 8/2015 – 53, když neměl k dispozici kasační stížnost a vycházel tedy jen z narace a z odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud ze spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 61 Az 13/2013 především zjišťuje, že krajský soud při svém rozhodování po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu měl k dispozici shora uvedený rozsudek kasačního soudu, který obsahoval velmi podrobně zpracovaný obsah kasační stížnosti, resp. její doplnění ze dne 27. 2. 2015, jež je naprosto shodný s obsahem kasační stížnosti, resp. jejího doplnění ze dne 6. 1. 2016, a výčet všech pochybení, kterých se krajský soud měl dopustit. Krajskému soudu při rozhodování v dalším řízení tedy bylo naprosto zřejmé, v čem v původním řízení pochybil a čím se má v dalším řízení zabývat. Pro tento správní soud bylo ovšem zcela zásadní mít k dispozici především zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, z něhož vyplývá, v jakém rozsahu musí krajský soud doplnit řízení a jakým právním názorem je vázán.

Stěžovatel spatřuje nerespektování právního názoru Nejvyššího správního soudu v tom, že si podle jeho názoru měl krajský soud vyžádat závazné stanovisko ministerstva podle ust. § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a aby hodnotil „možné právní nástroje stěžovatele pro uplatnění principu non-refoulement, nikoliv pouze v obecné rovině, ale vzhledem k osobě stěžovatele a ke konkrétním okolnostem jeho věci“.

Nejvyšší správní soud však musí poukázat na to, že shora uvedené nebylo sděleno ve zrušujícím rozsudku ve vztahu k doplňkové ochraně podle ust. § 14a zákona o azylu, která je také předmětem projednávané věci stěžovatele. Uvedené konstatování bylo sděleno jen v souvislosti s možným správním vyhoštěním stěžovatele podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť stěžovatel v protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 9. 2013 uvedl, že mu byl uložen zákaz pobytu v České republice. Uvedené konstatování proto není závazným právním názorem ve vztahu k doplňkové ochraně podle zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud musí v zájmu přehlednosti svého usnesení nejprve konstatovat, že již ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 Azs 8/2015 - 53, dovodil, že pokud stěžovatel v doplnění své žaloby ze dne 12. 12. 2013, učiněném na výzvu krajského soudu ze dne 15. 11. 2013, vůbec nebrojí proti neudělení azylu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu a naopak výslovně prohlásil, že „závěry správního orgánu ohledně interpretace ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu má za nesporné“, nemohl se krajský soud neudělením azylu podle uvedených ustanovení již zabývat, protože v tomto směru stěžovatel nevznesl žádnou žalobní námitku.

Stejně tak je tomu, pokud stěžovatel ve své žalobě napadal rozhodnutí žalovaného i z důvodu neudělení azylu podle ust. § 13 a § 14 zákona o azylu, ale v doplnění své žaloby ze dne 12. 12. 2013 neuvedl žádné konkrétní námítky, resp. žalobní body, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky správního rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud se proto správně nezabýval neudělením azylu podle § 13 zákona o azylu a naopak se vadně zabýval neudělením humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, ačkoliv stěžovatel ve své žalobě neuvedl žádné skutečnosti, ve kterých spatřuje důvody pro udělení humanitárního azylu. Dlužno ovšem dodat, že krajský soud i bez žalobních bodů jinak vcelku správně odůvodnil, z jakých důvodů nemohl být stěžovateli udělen humanitární azyl.

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že stěžovatel ve svém mimořádném opravném prostředku brojí proti napadenému rozsudku krajského soudu de facto jen v tom směru, že vznáší výtky proti neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu a přitom poukazuje na kumulativní podmínky doplňkové ochrany, které byly vysloveny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 5 Azs 50/2008.

Se zřetelem ke shora uvedenému proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za opodstatněnou ani stížní námitku, kterou stěžovatel brojí proti tomu, že žalovaný správní orgán nevznesl v rámci příhraniční spolupráce jediný dotaz týkající se pronásledování stěžovatele, a v níž poukazuje na judikaturu týkající se unesení důkazního břemene a hodnocení věrohodnosti žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004 a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Je tomu tak proto, že stěžovatel ve své žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 10. 2013, č. j. OAM - 575/VL – 18 – K01 - 2009,

pokračování

kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu nevznese žádné námitky proti „závěrům správního orgánu ohledně interpretace ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, které má za nesporné“, tedy ani proti existenci pronásledování, které je zásadní podmínkou k aplikaci obou těchto ustanovení z hlediska udělení azylu.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za opodstatněnou ani stížní námitku, v níž stěžovatel brojí proti nedostatečnému hodnocení důkazů obsažených ve správním spise, když žalovaný správní orgán a následně krajský soud informace vyplývající ze soustředěných zpráv v průběhu řízení využívají en bloc bez náležitého rozlišení časových období a dospívají tak k vadnému hodnocení důkazů.

Je tomu tak především proto, že z takto zcela obecně a nekonkrétně formulovaných stížných bodů nelze vůbec dovodit, jakých konkrétních informací vyplývajících ze soustředěných zpráv se uvedená výtka týká, ani to jakým způsobem se projevila v nedostatečném hodnocení důkazů, které jsou podkladem pro vydání příslušných rozhodnutí. Jinak řečeno, takto formulovaná vada v hodnocení důkazů obsažených ve správním spise neříká vůbec nic o vadném postupu při hodnocení konkrétních důkazů, ani o dopadu na kvalitu a zákonnost konkrétně vydaných rozhodnutí.

Jak již bylo uvedeno, stěžovatel ve svém mimořádném opravném prostředku brojí proti napadenému rozsudku krajskému soudu de facto jen v tom směru, že vznáší výtky proti neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.

Institut doplňkové ochrany obecně zakotvuje ve vnitrostátní právní úpravě zásadu non-refoulement, která zabezpečuje, že uprchlík nebude ani v případě, není-li mu z různých důvodů udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je tedy poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 Azs 11/2009 - 99, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud zcela obecně podotýká, že doplňková ochrana by byla stěžovateli udělena tehdy, bylo-li by v řízení o mezinárodní ochraně prokázáno, že jakkoli neuvedl azylově relevantní skutečnosti, uvedl skutečnosti svědčící o tom, že v jeho případě existují důvodné obavy, že v případě vrácení do země původu, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle ust. § 14a odstavce 2 zákona o azylu, a že stěžovatel zároveň nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany země původu.

Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti; b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu; c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; či d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Z uvedeného tedy vyplývá, že při aplikaci ust. § 14a zákona o azylu nemá správní orgán žádnou možnost správní úvahy ve směru rozšiřování důvodů zde vymezených, a že doplňkovou

ochranu lze udělit jen v případě naplnění taxativně vymezených podmínek ust. § 14a zákona o azylu.

Je tedy třeba nejprve poukázat na to, že ne každá újma, jež by mohla být hodnocena jako rozporná s právem demokratického státu, dosahuje intenzity vážné újmy ve smyslu zmíněného ustanovení.

Stěžovatel v uvedeném směru především namítá, že je osobou, u níž již vypršela platnost cestovních dokladů, jakož i jiných dokladů totožnosti, takže z pohledu ukrajinského práva je osobou bez platných dokladů totožnosti. Pokud se v minulosti obracel na zastupitelské orgány své země na území České republiky s žádostí o vystavení platného cestovního dokladu, který je nezbytný i z hlediska žádosti podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, vždy dopadl špatně. Žádosti byly buď zamítnuty, resp. bylo mu sděleno, že takovou žádost neevdují. Náhradní cestovní doklad slouží toliko k návratu cizince do země původu, nikoliv jako vhodný doklad k jakémukoliv správnímu řízení v České republice. Při návratu do země původu bývají osoby bez platného dokladu o totožnosti či s jen náhradním dokladem umístěovány v zařízení omezujícím osobní svobodu, a to za účelem zjištění totožnosti dané osoby. Tato skutečnost je obecně známou notorií. Právě u něho by byly potřebné doklady obtížně vyhledatelné, protože na území Ukrajiny nepobývá od roku 1995. V případě návratu do země původu by podle jeho přesvědčení došlo k porušení jeho práva na osobní svobodu, jak je garantováno čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, a práva na soukromý život podle čl. 8 téže úmluvy.

Žalovaný správní orgán dospěl v žalobou napadeném rozhodnutí k závěru, že stěžovatel jako občan Ukrajiny má možnost vyřídít si potřebné doklady, neboť na základě informačních zdrojů neshledal, že by byl v případě návratu do země původu okamžitě umístěn do vazby. Je tomu tak proto, že z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 121230/2011-LPTP vyplývá, že na Ukrajině nebyly zaznamenány případy perzekuce či diskriminace osob, které se do země vrátily poté, co neúspěšně žádaly o poskytnutí mezinárodní ochrany. Rovněž nejnovější informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 19. 9. 2012, č. j. 113285/2012-LPTP konstatuje, že neexistují žádné konkrétní poznatky o tom, že by neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu byli po návratu na Ukrajinu vystaveni nějakým postihům ze strany státních orgánů či jinak znevýhodňováni a uvedené je potvrzováno nejnovější informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 2. 10. 2013, č. j. 110044/2013-LPTP. Z těchto důvodů podle žalovaného správního orgánu nehrozí stěžovateli v případě návratu do vlasti přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Výše uvedené zprávy českého zastupitelského úřadu tedy svědčí o tom, že u stěžovatele nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Zcela zásadní výhrady však vznáší stěžovatel k neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu, tedy pro vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Je skutečností, že se žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 15. 10. 2013, č. j. OAM - 575/VL – 18 – K01 - 2009, kterým stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, nezabývá žádným vnitřním ozbrojeným konfliktem na Ukrajině jednoduše proto, že v té době ještě neexistoval. Pro také v rozhodnutí konstatuje, že je „správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový

pokračování

ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu“.

Ke kasační námitce, že krajský soud nepřihlédl k ozbrojenému konfliktu, který na Ukrajině probíhá, proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato skutečnost nebyla v řízení před žalovaným správním orgánem zohledněna, neboť v té době ještě nenastala, avšak „[k]rajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přiblížit i ke skutečností relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. (...) Dostatečné záruky pro respektování zásady *non-refoulement* budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131, dostupný na www.nssoud.cz). Tyto závěry platí nejen pro krajské soudy, ale jsou závazné i pro postup Nejvyššího správního soudu, který také nemá důvod se od nich odchýlit.

Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní důvody, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Stěžovatel v kasační stížnosti rekapituluje vývoj vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, který hrozí dalším rozrůstáním, nestabilitou a utrpením civilního obyvatelstva. Tyto informace však nemají přímou souvislost s osobou stěžovatele a proto zůstávají pouze v rovině obecných tvrzení. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel do roku 1995 žil s rodinou v obci B. ve L. oblasti při západních hranicích Ukrajiny, která není zasažena ozbrojeným konfliktem.

Stěžovatel má v České republice právní záruky, že existence ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny může být posouzena příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud stěžovatel takové řízení vyvolá. Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že stěžovateli objektivně nic nebrání v tom, aby neprodleně poté, co mu bude doručeno toto usnesení, učinil u příslušného útvaru cizinecké policie nebo v přijímacím středisku (viz § 3a zákona o azylu) prohlášení o mezinárodní ochraně. Za této situace bude žalovaný správní orgán povinen umožnit mu v souladu s ust. § 10 zákona o azylu podat novou žádost o mezinárodní ochranu. Pokud stěžovatel podá novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou bude opírat o změnu bezpečnostní situace v zemi původu oproti stavu popsánému v žalobou napadenému rozhodnutí, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to právě z důvodu existence mezinárodního závazku *non-refoulement*, který musí být respektován. V takovém novém řízení by však bylo třeba také uvážit, zda by tvrzené potíže stěžovatele i v kontextu aktuálního vývoje bezpečnostní situace na Ukrajině představovaly důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany vzhledem k místu bývalého bydliště stěžovatele a jeho rodiny v zemi původu.

Nejvyšší správní soud znovu opakuje, že institut azylu neslouží k legalizaci pobytu a že neudělení azylu nebo jiné formy mezinárodní ochrany stěžovateli rovněž nebrání, aby svůj pobyt v České republice legalizoval prostřednictvím institutů upravených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Kasační stížnost nebyla způsobilá zpochybnit soudržnou a ucelenou argumentaci krajského soudu, který odůvodnil, proč se ztotožnil s napadeným rozhodnutím a proč byla žaloba stěžovatele nedůvodná. Souhlas s argumenty žalobou napadeného rozhodnutí sám o sobě nesevědí o tom, že by krajský soud nevěnoval žalobě náležitou pozornost.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou na základě ust. § 104a s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o ust. § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Pokud jde o návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba konstatovat, že ve smyslu ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu má kasační stížnost odkladný účinek ze zákona.

Obdobně bylo postupováno i ve věci žalobců L. J., narozena X a P. J., narozen X, oba státní příslušnost Ukrajina, bytem C. 10, O. jimž také nebyla rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 10. 2013, č. j. OAM-574/VL-18-K01-2009, udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 7 Azs 294/2015 – 9, ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Vladimír Soukup, advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Odměna zástupce byla určena podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 4 písm. d) a ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení dne 11. 12. 2015 včetně první porady s klientem, další porada s klientem dne 21. 12. 2015 na výslovnou žádost klienta a doplnění kasační stížnosti ze dne 6. 1. 2016) ve výši 9.300 Kč. Podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu činí náhrada hotových výdajů částku 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem stěžovatele je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka 10.200 Kč o částku, která odpovídá příslušné sazbě této daně, jež činí 21 %, tj. o částku 2.142 Kč. Celková částka ve výši 12.342 Kč bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 18. února 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu